

— Азъ нося повече отъ всѣки мжжъ, господине, ка-
за тя съ щаслива усливка, — интъкъ не бихъ била годна
за тукъ.

— И отдавна ~~мнѣ~~^{ли} тѣпчишъ тоя пѣтъ, Регина?

— Вече цѣли петъ години, господине, всѣка недѣля,
а понѣкога и по-често... но лѣтъ то е дребна работа,
съвсѣмъ лесно... Ама есенъ или зимъ, когато гората е въ
снѣгъ и полето е кално, тогава е мжчно... за щастие, то-
гава нощитѣ сж по-дълги, и не могатъ да ме видятъ....
азъ прѣдпочитамъ да мина шестъ километра, отколкото да моля
това куче... искамъ да кажа за господина Меркедя.. той
взима цѣлъ талеръ за единъ фунтъ месо... нима това не
е безсѣвъстно? Та и въобще въ село...

Тя уплашено се спрѣ, като помисли, че ще захване
да ѝ се кара за бѣбренето.

— Какво искаше да кажешъ, Регина? — попита
той меко.

— Искахъ да се извиня, че съмъ отишла безъ поз-
воление... но азъ мислѣхъ, че ще се зарадвате, като ще
имате за закуска прѣсни яйца.

— Благодаря, Регина, — каза той, излизайки, —
ти си много добро момиче!

Той излѣзе и се опѣти къмъ рѣката, за да се окъпи.
На връщане намѣри всичко наредено както винаги, само
кафе нѣмаше.

— Тя, навѣрно, е заспала отъ умора, -- помисли
си той и рѣши да почака малко, защото днесъ не искаше
да ѝ прави забѣлѣжки. Но понеже слѣдъ къпане му ста-
ваше много студено, той на прѣсти влѣзе въ готварницата
и се готвѣше, ако е възможно, да разпали огъня, за да я
не разбужда. Ала тя не спѣше, макаръ че въ пѣрвата
минута това да можеше да се помисли.

Тя седѣше на леглото, закрила лицето си съ ръцѣ и
не шаваше. Отъ врѣме на врѣме трепваше като въ снъ.